

Arrest

nr. 99 073 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN HEE, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, komt op 31 januari 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 31 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 mei 2012 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 17/04/2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 20/04/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij zet in haar initieel verzoekschrift een eerste middel als volgt uiteen:

"(...) 11.1. Eerste middel

Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

11.1.1. De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het standaard medisch getuigschrift dd. 17 april 2012 zou geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte vertonen.

"(...)"

11.1.2. Door de wet van 8 januari 2012 -Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd een nieuw 4° lid bij § 3 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingevoegd, deze luidt als volgt

"4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"

Ook al zou er informatie ontbreken omtrent de graad van de ernst van de ziekte, kan dit enkel leiden tot een onontvankelijkheidsbeslissing, indien een ambtenaar- geneesheer of geneesheer in een advies vaststelt dat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid. Nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer of

geneesheer. Nochtans staat er duidelijk in de wet dat enkel een advies van een geneesheer kan leiden tot een eventuele onontvankelijkheidsbeslissing.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af op wat de bestreden beslissing juist gebaseerd is, aangezien verwerende partij nergens te kennen geeft dat haar beslissing gebaseerd zou zijn op een advies van een geneesheer.

Verzoekende partij meent dan ook dat haar aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk dient verklaard te worden aangezien zij wel aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden heeft voldaan en dat geen enkele geneesheer een advies heeft vastgesteld dat haar aandoeningen niet zouden beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1 eerst lid.

Om deze reden is de thans bestreden beslissing manifest in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

11.1.3. Bovendien is de bestreden beslissing een standaard motivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn. In die zin schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel. (...)”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“(…)“In het eerste middel roept verzoeker de schending in van artikel 9ter Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de ingeroepen schendingen zouden voortvloeien uit het feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk verwezen wordt naar het advies van de arts-adviseur waarin geoordeeld zou zijn dat de aanvraag aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet voldoet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag als onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° Vreemdelingenwet, namelijk wegens gebrek aan vermelding van de graad van de ernst van de ziekte en niet op grond van artikel 9ter §3, vierde lid Vreemdelingenwet zoals verzoeker insinueert.

Artikel 9ter§3, 3° Vreemdelingenwet voorziet:

“indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.”

Artikel 9ter § 1, vierde lid Vreemdelingenwet voorziet:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het standaard medisch getuigschrift van 17 april 2012 geen uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat er geen ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.

Verzoeker betwist de aangehaalde motivering niet.

Hij roept de schending van artikel 9ter in zonder aan te geven op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn.

De aanvraag werd getoetst aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De aanvraag werd als onontvankelijk afgewezen omdat het standaard medisch getuigschrift de graad van de ernst van de ziekte niet vermeldt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. (...)”

2.1.3. De verzoekende partij voert in het eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste medisch getuigschrift gebruikt heeft. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de twee enige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, namelijk dat *“Het standaard medisch getuigschrift dd. 17/04/2012 geen enkele uitspraak (toont) omtrent de graad van ernst van de ziekte”* en *“Bovendien in de initiële aanvraag dd. 20/04/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift (werd) voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift”*. De twee motieven blijven dus bestaan.

In het middel gaat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uit dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard of onontvankelijk zou moeten worden verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt echter op de onontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Het volstaat dat toepassing wordt gemaakt van één van de in artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet vermelde onontvankelijkheidsgronden en zoals reeds gesteld betwist de verzoekende partij niet dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dit volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Aangezien de verzoekende partij in haar initieel verzoekschrift niet betwist dat de bestreden beslissing niet de graad van ernst van de ziekte vermeldt, maakt zij de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. De verzoekende partij zet in haar initieel verzoekschrift een tweede middel als volgt uiteen:

“(…) II.2. Tweede middel Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandelingen)

11.2.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VAN DE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene - dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.² Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing. 3

11.2.2. De verwerende partij stelt dus dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het standaard medisch getuigschrift dd. 17 april 2012 zou geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte vertonen.

De verwerende partij formuleert haar beslissing als volgt:

"(...)"

11.2.3. De bestreden beslissing handelt voortdurend over 'de ziekte'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals de positieve tuberculine test (TBC) zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 20 april 2012 (Cf. Stuk 3).

Natuurlijk moet de verwerende partij niet elk detail van de ziekte vermelden (Cf. 11.1), maar de naam van de ingeroepen ziekte en de reden waarom deze precieze ziekte niet aanvaardbaar zou zijn, is toch wel met minimum minimorum.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaard motivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn.

Hoe kan de verzoekende partij met zekerheid weten dat bovenstaande beslissing handelt over haar aandoeningen?

Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke feiten de thans bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij hanteert echter een standaardmotivering om een medisch verzoekschrift onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij toont in haar beslissing geen enkele manier aan over welke ziekte het handelt en waarom de ziekte van de verzoekende partij geen direct gevaar voor het leven zou betekenen.

De verwerende partij heeft daarenboven geen enkele motivering waarom de ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij gemotiveerd, en zeker al niet formeel gemotiveerd, waarom de ingeroepen ziekte van de verzoekende partij niet levensbedreigend zou zijn.

Omwille van bovenstaande redenen heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden."

2.2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) In het tweede middel roept verzoeker de schending in van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van bestuurshandelingen).

Verzoeker stelt dat de formele motivering geschonden zou zijn doordat verwerende partij niet geoordeeld heeft over het levensbedreigend karakter van de ziekte.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in de fase van de onontvankelijkheid wegens het gebrek aan vermelding van de graad van de ernst van de ziekte en dat er bijgevolg niet over de grond van de zaak werd geoordeeld.

In de bestreden beslissing worden zowel de juridische bepalingen als de feitelijke gegevens vermeldt die aan haar basis liggen.

Verzoeker betwist de uitdrukkelijk vermelde motieven niet, maar stelt de motivering stereotiep is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De motivering voorzien in de beslissing vindt steun in het administratieve dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. (...)"

2.2.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motivering aan.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat *“De bestreden beslissing voortdurend (handelt) over ‘de ziekte’”* en dat *“Nergens in bovenstaande beslissing ook maar één woord gerept (wordt) over de effectieve aandoeningen van de verzoekende partij zoals de positieve tuberculine test (TBC) zoals omschreven in het verzoekschrift tot medische regularisatie dat werd ingediend dd. 20 april 2012 (Cf. Stuk 3)”*.

Met deze argumentatie betwist de verzoekende partij niet de enige twee motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in de bespreking van het eerste middel. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt herhaalt de Raad dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen en dat *in casu* toepassing werd gemaakt van de onontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt de schending van de formele noch de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET